

Een fragment uit 'Stof en Schitteringen':

Hoofdstuk 1:

Geboorterecht

Ik arriveerde in een wolk van stof en schitteringen. Ik vloekte. Het stof zat werkelijk overal. Het verstopte mijn neus en kriebelde in mijn keel, het kleurde mijn haren grijs en het zorgde voor een constante tranenstroom over mijn gezicht. Eigen schuld, in mijn impulsiviteit was ik vergeten dat het een slecht idee is om tijdens de zomer op een motor door stoffig Parsia te reizen.

Ik kwakte de motor tegen het hek en draaide me zuchtend om. Het landhuis van mijn familie stond er stil en verlaten bij.

Wedden dat ze niet eens thuis zijn?

Ik haalde een hand door mijn verwaaide haren en probeerde de fijne laag stof enigszins van mijn gezicht en mijn kleren te vegen. Ik moest me er maar bij neerleggen dat ik mijn familie voor de eerste keer in vier jaar weer zou zien terwijl ik er groezelig uitzag. Niets aan te doen. Gewoon diep ademen en doorzetten. *Je bent nu al zo ver gekomen...*

Ik liep de oprijlaan op en probeerde mijn gevoelens van frisse tegenzin te onderdrukken. Bij het huis gekomen, hield ik even stil en probeerde ik door de ramen naar binnen te gluren. Het namiddagzonnetje maakte dat het er een stuk donkerder leek dan buiten waardoor ik niet kon zien of er iemand aanwezig was. Ik drukte op de bel en leunde tegen de deurpost terwijl ik op een reactie wachtte.

Die reactie kwam er zeker, en precies zoals ik had gedacht. Ik had net genoeg tijd om mijn oudere zus te herkennen voordat ze prompt de deur weer dichtsloeg. Ik deed een stap terug om te voorkomen dat mijn neus verpletterd zou worden tegen het glanzende hout, stapte in het niets en struikelde prompt van het opstapje van de portiek af. Zo zag mijn zus me toen ze de deur opnieuw opende: zittend in het stof op het tuinpad. 'Hoi,' zei ik laconiek. Ik verbeet mijn onhandigheid.

'Sirka! Wat moet jij hier?'

Ik krabbelde overeind en sloeg het stof van mijn leren motorbroek. 'Ik zag het nieuws,' legde ik uit. 'Ik dacht dat je misschien hulp nodig zou hebben met Seamon.' Mirella snoof. 'Jij bent wel de laatste die ik om hulp zou vragen.' Ze maakte alweer aanstalten om de deur in mijn gezicht te sluiten.

Vlug stak ik mijn voet ertussen en trok een grimas van pijn toen de klap kwam. 'Dat weet ik, daarom ben ik ook uit mezelf gekomen,' zei ik.

letwat schuld bewust vergrootte Mirella de deuropening weer. De blik in haar groene ogen verzachtte en ze glimlachte flauwtjes. 'Je kent ons te goed. Kom binnen,' zei ze. 'Je kunt wel een kop thee en een bad gebruiken, meid. Je ziet eruit als een spook. Wat heb je gedaan?'

'Ik ben op de motor gekomen. De Poort had een wachttijd van zes en een half uur en mijn manager wilde me geen voorrang geven, dus ik dacht dat ik wel kon rijden. Ik was vergeten hoe stoffig het hier is in de zomer.'

Mirella lachte schamper. 'Goden Sirka, jij verandert echt nooit. Denk je ooit wel eens na?'

'Och, het werkte toch?' Ik schokschouderde en probeerde een vlaag van irritatie te onderdrukken dat we meteen weer terugvielen in onze oude patronen. Ondanks of juist dankzij het feit dat we maar anderhalf jaar in leeftijd scheidden, hadden mijn zus en ik nooit een goede relatie gehad. Na mijn vertrek volgend op de dood van onze ouders was deze er niet veel beter op geworden.

Na een snelle douche ging ik bij Mirella in de woonkamer zitten. De geesten van mijn ouders leken de kamer nog altijd te vullen. Ik snapte niet dat Mirella het hier uithield. Iedere seconde in het volledig gerenoveerde huis herinnerde me aan de explosie en hun gewelddadige dood. Het lag als een verstikkende deken over me heen.

Mirella zette een kop thee voor me neer en tikte het nieuwsscherm in de tafel aan. Onder de glazen plaat gloeide hetzelfde bericht op dat ik thuis in Mentorn had gezien. De nieuwslezer vertelde hoe een groep jonge radicale talenten de Lentagon had gestolen en toonde beelden van de bewakingscamera's. Twee zwartgeklede en gemaskerde dieven bevonden zich in de ruimte. Gehandschoende handen sloten zich om een kristallen bol heen, die fel opflitste met een pure kracht, zo wit dat de camera's het niet goed konden weergeven. De getalenteerde dief in kwestie had met deze energieversterker de hele wereld aan zijn voeten liggen. Ik herkende hem meteen aan zijn handgebaren terwijl hij zijn talenten aansprak om moeiteloos de realiteit te vervormen, een poort creëerde en er samen met zijn handlangers doorheen stapte.

Ik keek op van het scherm. 'Wanneer heb je hem voor het laatst gezien?'

Mirella fronste. 'Anderhalve week geleden. Hij kwam wat spullen halen... Hij woont al twee maanden in een woning in Kalmstad met een stel vrienden uit zijn ijshockeyteam.'

'Wist je dat hij zich met dit soort dingen inliet?'

'Met de Jonge Radicalen? Ach, ik wist dat hij het eens was met hun uitlatingen, maar ik had geen idee dat hij er ook actief mee bezig was.' Ze zuchtte. 'We hadden regelmatig ruzies tijdens het avondeten over politiek en magie. Ik dacht dat het gewoon puberpraktijken waren... Dat hij het niet met me eens was omdat ik zijn zus ben.'

Ik keek somber naar het stilgezette beeld van mijn kleine broertje. Ik ben te lang weggeweest. Ik herinnerde me Seamon als een slungelige tiener, maar hij was een jonge man geworden. Negentien al. Een jonge man die zich inliet met een groep radicale talenten met terroristische neigingen. Ik ken hem niet meer. 'Ik neem aan dat je de veilers nog niet ingeschakeld hebt?'

Mirella schudde haar hoofd. Haar blonde haren dansten op haar schouders. 'Nee. Ik weet het net zo lang als jij... en kom op: hij is ons broertje.'

'Enig idee waar hij uithangt in Kalmstad?'

Ze knikte. 'Ik zal de coördinaten naar je comm sturen.'

* * *

Mijn motor klonk onnatuurlijk luid in de stilte van de vroege avond en weerkaatste tegen de pakhuizen aan weerskanten van de straat. Kalmstad deed zijn naam eer aan; het was er inderdaad doodstil. Welke van de panden had Seamon met zijn vrienden gekraakt? Mirella had me geen precies adres kunnen geven.

Ik zette mijn motor af door de luchtenergietoevoer af te sluiten. Schitteringen en overblijfselen van de luchtenergie dwarrelden flauwtjes in de avondlucht om me heen voordat ze doofden. Ik stond een moment lang stil. Hoe moest ik dit aanpakken? Ik had niet echt een plan. Mijn doel was om Seamon op te zoeken en hem ervan te overtuigen dat hij moest breken met de

Radicalen en de Lentagon moest terugbrengen naar het Magiërs Gilde. De energieversterker was in de verkeerde handen een wapen dat zijn weerga niet kende. Onbezonnen getalenteerde jongens als hij zouden zich niet met magie en politiek moeten inlaten, dat was gevaarlijk. Ik had het fijner gevonden als hij zich een alcoholvergiftiging gedronken had of een overdosis aan nevel had ingenomen.

De wind joeg verdroogde bladeren voort over het gebarsten asfalt. De ramen waren dichtgetimmerd en volgeklad met graffitileuzen zoals: 'Bevrijd de talenten' en 'Maximaal Magie'. Ik was naar de goede buurt gekomen, dat was wel duidelijk. De dramatiek droop zowat van de muren en ik kon de vage ozonachtige geur van luchtenergie en realiteitsmanipulaties hier al ruiken.

Met de hulp van een stel verdwaasde hippies en een kunstenaar met groen-zilver haar vond ik uiteindelijk het kraakpand waar Seamon woonde. Er leek niemand thuis te zijn, dus ik besloot om mezelf binnen te laten en daar op hem te gaan wachten. Ik sprak mijn talenten aan, concentreerde me en vervormde de realiteit. Het was een simpel slot om te forceren, in minder dan een minuut had ik de deur open en spoelden de pulserende energie en mogelijkheden van de

Lentagon over me heen. Een moment lang werd ik afgeleid door het overweldigende gevoel van aanwezigheid, maar toen realiseerde ik me iets anders: *Oh goden, ze houden dat ding hier! Stomme idioten! Als ik zo kan binnenkomen, wie dan nog meer?*

En toen liep ik de slaapkamer in en zag ik hem. Mijn broertje lag te slapen op zijn bed; pillenstrips, sterke drank en grasfilters lagen naast hem op een nachtkastje. Hij leek zo nog heel jong en onschuldig. Ik legde mijn hand op zijn schouder en schudde hem zachtjes wakker. 'Hé gozer.'

In een oogwenk zat hij rechtop en keek me met wijd opengesperde donkere ogen aan: 'Wat?!'

'Hé Seamon,' zei ik.

Hij knipperde de slaap uit zijn ogen. 'Sirka! Wat moet jij hier?'

Precies dezelfde woorden die Mirella had geuit toen ze me zag. Ik grijnsde een beetje wrang. 'Wat denk je?' Seamon zuchtte en haalde een hand door zijn verwarde donkere haren. 'Kon ze zelf niet komen?'

'Natuurlijk niet. Je zou haar zo wegpoorten en dat weet je. Ze zou er niets tegen kunnen doen.'

'En jij wel?' Er verscheen een ondeugende grijns op Seamons gezicht.

Ik wist waar hij aan dacht: onze krachtmetingen van vroeger, waarbij Seamon met zijn jonge ruwe talent en vindingrijkheid mijn vastgestelde en volledig benutte potentieel uitdaagde.

'Ik ben sterker geworden, weet je.'

'Dat weet ik. En met de Lentagon erbij ben je nog veel sterker. En dat is precies waarom ik hier ben. We gaan dat ding terugbrengen naar het Gilde, waar ze erover kunnen waken.' Ik hoopte maar dat ik het zo zou kunnen draaien dat ze ons niet zouden verdenken van de diefstal.

'Nee.' Seamon stond op en kwam voor mijn neus staan. Hij was maar twee handen groter dan ik, maar hij wist overduidelijk hoe hij moest intimideren. 'Dat ga ik niet doen.'

'Natuurlijk wel,' corrigeerde ik hem op een plezierig toontje. 'Je weet dat noch Mirella noch ik iemand met jouw talent als staatsgevaar laat rondlopen samen met die idiote Radicalen. Óf je gaat met mij terug naar het Gilde, óf we waarschuwen de veilers.'

'Dat zou je niet doen!' barstte hij uit.

Ik sloeg mijn armen over elkaar en plantte mijn benen kalm en vastberaden iets uit elkaar. 'Wel dus. Seamon, ben je gek geworden? De Lentagon?'

Hij balde zijn vuisten. 'Je snapt het niet, Sirka. De Lentagon is ons geboorterecht. We zouden het moeten gebruiken. Álle talenten zouden het moeten kunnen gebruiken. De Pirmans kunnen dat niet van ons wegnemen met al hun bureaucratische gezeik en hun regeltjes. Ze snijden

in onze rechten totdat we straks niet eens meer mogen uitkomen voor waar we mee geboren zijn. Fascistische rotzakken! En het Gilde doet er niets tegen!’

‘Nee, jij snapt het niet, Seamon. De Lentagon is gevaarlijk! Weet je nog, pap en mam? De explosie waarin ze stierven? Het ziekenhuis? Al die doden?’ Ik voelde me opeens misselijk worden. Na al die jaren deed het nog steeds zo veel pijn. ‘Experimenteren met dat ding is gevaarlijk. Als jij en Mirella die dag thuis waren geweest, dan waren jullie ook gestorven, verdomme!’

‘Zolang we niet experimenteren en daardoor niet weten wat onze grenzen zijn, zal het altijd gevaarlijk blijven,’ repliceerde Seamon hooghartig. ‘Jij verstopt je voor je talent, Sirka, voor je geboorterecht... En je bent net zo’n lafaard als de rest.’

‘Ik hoef er niet mee te experimenteren. Ik heb genoeg geëxperimenteerd voor de rest van mijn leven.’

Ik herinnerde me als de dag van gisteren de experimenten die mijn vader, moeder en ik er op uitgevoerd hadden: bundelexperimenten, koppelexperimenten, energie-experimenten... En toen die dag dat het allemaal zo mis ging. Ergens hadden we een miscalculatie gemaakt. De druk nam hand over hand toe. Ik kon de hoeveelheid gebundelde energie die we met zijn drietjes en de Lentagon gecreëerd hadden opeens niet dragen en ik moest loslaten. Al die energie moest ergens heen en een explosie volgde. Mijn moeder probeerde me nog op het laatste moment te beschermen tegen het ergste geweld door een schild op te werpen, maar ze was te laat geweest voor mijn vader en zichzelf. Ik droeg de littekens van de brandwonden nog steeds op mijn benen en torso.

‘Sir, ik vind het ook erg van pap en mam en ik mis ze nog elke dag, maar we moeten dat ding onderzoeken, anders zal hij altijd gevaarlijk blijven. Wat als hij in verkeerde handen valt? De oorlog is nog niet zó lang geleden en nu de rechten van talenten opeens aan banden gelegd worden, moeten we...’

Ik onderbrak hem met schamper gelach. ‘En jouw handen zijn niet de verkeerde?’

‘Mijn familie creëerde de Lentagon. Nee, ik ben niet de verkeerde.’

‘En je vrienden dan?’

‘Zij zijn te vertrouwen, ze zullen heus niet...’

Ik wist al wat hij wilde zeggen. Ik begreep opeens alles. ‘Oh lieve goden Seamon, ben je dom of zo? Waarom denk je dat de Radicalen je aangetrokken hebben?’ Ik dacht aan het nieuwsbericht over die compressiebom in een auto bij het regeringskantoor en huiverde bij de gedachte dat deze mensen de onstabiele energieversterker die mijn leven verwoest had, in handen hadden. Tegelijkertijd dacht ik aan de verschrikkingen die uitgevoerd waren door onze regering tijdens de oorlog met Jediah. De verwoestingen die aangericht waren in Laetona en op zee.

Seamon had wel een punt; de overheid kon de Lentagon ook beter niet in handen hebben. Maar de Jonge Radicalen waren een nog veel slechter alternatief.

‘Zo is het helemaal niet, je...’

‘Oh Seamon, kom op! Denk even voorbij die naïviteit van je!’

‘Ik hoef hier niet naar te luisteren,’ verklaarde Seamon. Een verbeterde trek vormde zich om zijn mond. ‘Rot op, terug naar Mentorn. Je hebt het recht niet.’ Het volgende moment voelde ik de wereld om me heen tollen en bevond ik me op straat. De poort waar hij me doorheen had geduwd, sloot zich voor mijn neus. Goden, wat is hij snel! ‘Kleine rotzak!’ schreeuwde ik. Na enkele seconden verdwenen de misselijkheid en desoriëntatie en stooft ik de straat over om opnieuw zijn appartement binnen te stormen.

Zijn kamer was leeg, Seamon was verdwenen. De realiteit blubberde nog na van de hoeveelheid manipulatie die in zo’n korte tijd had plaatsgevonden. Ik rende naar het raam en zag Seamon in de steeg beneden nog net om de hoek verdwijnen. De achteruitgang. Ik durfde het niet aan om achter hem aan te Poorten, de realiteit in zijn appartement was te onstabiel geworden. Het zou nog een paar uur duren voordat er hier weer veilig gemanipuleerd kon worden. Dus rende ik de trappen af, achter hem aan.

Een wilde achtervolging volgde. Het duurde even voordat ik me realiseerde dat hij me vooral voorbleef omdat hij niet rende, maar zichzelf droeg. Ik begreep eerst niet hoe het mogelijk was, maar toen ik een glimp opving van de kristallen bol in zijn handen werd het me duidelijk: hij gleeed op luchtmanipulaties, geholpen door de Lentagon.

Mijn hart bonkte en mijn longen brandden, maar ik bleef rennen. Steeds als ik dacht dat ik hem in de doolhof van steegjes kwijtgeraakt was, zag ik hem nog net even voordat hij een hoek om schoot. De afstand tussen ons werd groter.

Kort daarna rende ik tussen de nauwe muren vandaan de straat op. Mijn ogen knipperden tegen het koperen licht van de laagstaande zon. In tegenstelling tot de rust in de straat waar Seamon woonde, was het hier erg druk. Er stonden overal auto’s en motoren met verveeld uitzierende mensen achter het stuur en op de achterbank. Ach, natuurlijk: het Kalmstad Poortstation rees groot en glanzend op aan het einde van de promenade. Het zwarte niet-licht tussen de glitterende randen van de poort was zelfs op deze afstand niet te missen. Het was wel duidelijk waar Seamon naar op weg was: hij wilde ver weg poorten, naar waar ik hem niet kon volgen. De gecombineerde krachten van het twintig man tellende poortteam konden je overal naartoe brengen, als je maar genoeg betaalde. Ik vermoedde dat Seamon niet van plan was om te gaan betalen of op zijn beurt te wachten.

Hij minderde geen vaart terwijl hij op de rij auto's afvloog; eerder het tegendeel. Ik rende achter hem aan en kon slechts met afgrijzen toezien hoe hij de luchtmanipulatie verminderde tot deze hem alleen nog maar extra snelheid gaf. Hij liet de Lentagon uit zijn handen vallen – ik gilte het uit van schrik – en ving de kristallen bol handig op met een hockeystick die hij van thuis moest hebben meegenomen. Hij stuurde zichzelf en de Lentagon tussen de auto's door alsof hij nooit anders gedaan had.

Hij zit in een woning in Kalmstad met een stel vrienden uit zijn ijshockeyteam. Ik voelde de haartjes in mijn nek recht overeind staan. Dit was de meest krachtige energieversterker ter wereld en Seamon hockeyde ermee?! Er was geen tijd te verliezen, dus poortte ik. Ondanks het gevaar ervan.

Omdat ik in Mentorn bij het poortstation werkte, wist ik dat het levensgevaarlijk is om te manipuleren in de buurt van een poortstation. We werden er vaak genoeg voor gewaarschuwd. Poorten zijn scheuren in de realiteit. Permanente poorten, die continu in stand worden gehouden door een team, zijn diepe scheuren die de realiteit in de nabijheid constant vervormen. Het kost veel training om als talent in een dergelijke omgeving te kunnen functioneren, aangezien de bijverschijnselen van het werk in die omgeving hoofdpijn en misselijkheid zijn. Ik had echter geen keus. Als Seamon de Poort eerder bereikte dan ik zou ik zowel hem als de Lentagon kwijt zijn.

De scheurende pijn die door mijn geest trok, zorgde ervoor dat ik bijna de controle over mijn manipulatie en mijn leven verloor. Dankzij mijn ervaring bij het poortstation wist ik vol te houden.

Voor de tweede keer die dag arriveerde ik in een wolk van vloeken en schitteringen, het stof had ik dit keer achterwege gelaten. Alles draaide misselijkmakend om me heen terwijl de toch al verstoorde realiteit me probeerde te accepteren.

'Verdomme...'

'Ik heb haar, ik heb haar!'

'Wie is die idioot?'

Ik werd ruw omhoog getrokken aan mijn shirt en probeerde uit alle macht niet over de poortmedewerker heen te braken. 'Lentagon,' hijgde ik. 'Hij komt eraan.'

De poortmedewerker, een grote man met brede schouders en in het rood-zwarte poortersuniform, liet me vallen, zodat ik pijnlijk op mijn knieën zonk.

Nogmaals tolde de realiteit om me heen terwijl in een explosie van vonken en schitteringen voor het eerst in jaren de poort van Kalmstad werd afgesloten.

Er klonken uitroepen van frustratie en getoeter van de wachtende poort reizigers, maar de poortmedewerkers schonken er geen aandacht aan. De poort was dicht en het poortteam vormde een vangnet.

Ze hadden geen oog voor de wonderlijke gratie waarmee Seamon aan zijn eindsprint begon. Ze zagen de Lentagon, namen efficiënt hun beslissing en het volgende moment viel de klap. Een manipulatie schitterde en binnen een oogwenk sloeg de val om Seamon heen dicht. Lucht en plasma vormden een ondoordringbaar schild, zelfs voor iemand van zijn kaliber talenten.

Seamon reageerde niet zo snel als hij iets daarvoor in zijn kamer gedaan. Hij wilde wegduiken, maar omdat hij de controle over de Lentagon verloor, was hij net te laat. Terwijl hij verstrikt raakte in de manipulatie rolde de Lentagon met een lieflijk getinkel over het asfalt, recht in mijn handen.

‘Sirka!’ schreeuwde Seamon. Hij bonsde met zijn handen op het schild in een uiting van woede. ‘Verrader!’

De eerste sensatie die ik registreerde was het overweldigende gevoel van thuiskomen. Van familie, van mijn ouders, van een warme omhelzing en mogelijkheden, van de wereld aan mijn voeten. Hoe kon ik vergeten zijn hoe het was om het kristal in mijn handen te hebben? Hoe kon ik vergeten hoeveel pure macht dit ding me gaf? Ik was een halfgod en de realiteit was als klei in mijn handen. En als ik dat al was... Als ik me al vergaapte aan de mogelijkheden en de kracht hiervan... Hoe was dit dan voor anderen? Voor mensen met moord in hun hart zoals de Jonge Radicalen? Een hartslag lang hield ik de Lentagon in mijn handen en voelde, dwars door de zoetheid en de aantrekkelijkheid van de macht die het me bood, de dood van onze ouders nogmaals geschieden. Ik zag flitsen van ons verwoeste huis, afgetekend tegen nieuwsbeelden van de oorlog met Jediah. De haat tussen de twee naties die zo diep ging. Het Parsiaanse wantrouwen tegen talenten als Seamon en ik. Waar zou het eindigen? Ik knipperde tranen weg en keek mijn broertje aan. Als volwassen jonge man leek hij zo op mijn vader. En verdorie, hij leek op mij met zijn donkere haren en zijn ruwe magische potentieel. Hij mocht niet meemaken wat ik had meegemaakt: het bloed, de pijn, de verpletterende schuldgevoelens. Hij mocht niet gebruikt worden door de Jonge Radicalen om een bericht te sturen naar de Parsiaanse overheid. Ik kon hem niet op die manier kwijtraken. Hij en de Lentagon; de Radicalen mochten ze niet krijgen. Opeens wist ik wat ik moest doen. ‘Het spijt me,’ zei ik.

Dankzij de Lentagon had ik geen twintigkoppig team nodig om het poortstation te beheersen. Tussen de ene hartslag en de andere trok ik de Poort open, mijn bloed zingend in resonantie met de bol in mijn handen. Het voelde zo vertrouwd. Er was op dat moment geen talent ter wereld die de Lentagon zo goed kende als ik en de gepasseerde negen jaar hadden hier geen

verandering in gebracht. Seamon had niet eens geweten wat de mogelijkheden waren als je het kristal beheerste. Het potentieel zong in mijn bloed.

Seamons verraste uitroep bereikte me net voordat ik door de poort stapte. Ik keek nog een keer over mijn schouder en zag hoe mijn broertje in de boeien werd geslagen. 'Ik heb recht op een telefoontje!' schreeuwde hij terwijl de realiteit om me heen wegsmolt. Zijn gezicht vol woede en... Was dat een flits van herkenning?

Hij weet waar ik ben!

Een seconde later bevond ik me aan de andere kant van de poort, in de achtertuin van het vakantiehuis van onze familie in Mentorn, aan de rand van het Mentornameer. Ik moest snel handelen. Ik trok de resten van mijn poort kapot en verknoopte de realiteit dusdanig dat het poortteam me niet zou kunnen volgen. Met de Lentagon in mijn handen was het allemaal zo verdomde gemakkelijk dat ik wel kon huilen. Ik was maar alleen, maar ik kon twintig man achter me laten alsof het niets was.

In tegenstelling tot de stad, met al haar lichten en haar leven, was hier alles stil en sereen. Het donkere gletsjerwater lag er onder de sterrenhemel spiegelglad bij, alleen onderbroken door een enkel vissersbootje in de verte. Dat kon ik op weg naar mijn doel gemakkelijk vermijden.

Ik streefde met mijn vingertoppen over het gladde oppervlak van de bol. Het koele kristal flonkerde als sterrenlicht. Ik glimlachte wrang. De rest van de wereld zag de Lentagon als een wapen en een symbool van macht... En ik, ik wilde de bol gewoon bij me houden. Het was de nalatenschap van mijn ouders. De manier waarop hij gebouwd was, zo ingewikkeld en elegant, zo fantastisch ingenieus. En het potentieel van het kristal was zo ongelooflijk aantrekkelijk... De wereld verdiende zoiets niet. Ik kon het alleen niet over mijn hart verkrijgen om hem te vernietigen, dus was mijn enige optie om hem te verstoppen waar niemand er bij kon komen.

Ik pakte luchtstromen samen voor een luchtmanipulatie en voelde weer hoe gemakkelijk het ging; als ademen. Ik nam de eerste stappen boven het wateroppervlak van het Mentornameer en lachte. Mijn schoenen raakten de waterspiegel net niet, maar zweefden er moeiteloos enkele centimeters boven. Ik nam wat meer lucht mee en gaf mezelf een zetje, zodat het voelde alsof ik over het water gleeed. De wind blies mijn haren uit mijn gezicht en ik hoorde hoe mijn lach over het oppervlak van het meer gedragen werd. Ik vermeerderde mijn snelheid en druppels spatten zilverachtig om me heen op.

Uiteindelijk bereikte ik mijn bestemming: het diepste punt van het Mentornameer bevond zich recht onder mijn voeten. Ze zeiden dat het hier bijna dertig meter diep was en dat de dikke laag modder op de bodem alles wat je hier in het water liet vallen gulzig zou opzuigen. Wie zou hier ooit zoeken?

Ik keek naar de Lentagon in mijn handen en voelde mijn hart breken in de weerspiegeling van dat prachtige sterrenlicht. Nog een zoete ademtocht, vol mogelijkheden en de macht van een halfgod.

En toen liet ik hem vallen...

Het Mentornameer rimpelde en slokte de Lentagon op. Zelf volgde ik enkele seconden later. Het kristalheldere water verkilde me binnen tot op het bot. Ik schreeuwde van schrik. Ik moet ook nog terug, realiseerde ik me in een flits van helderheid. En de oever was vijftien millimeter verderop.

Miscalculatie. Een grove miscalculatie. Hoe had ik zo stom kunnen zijn? Ik draaide me op mijn rug en begon te zwemmen, vechtend tegen de kou. Wanneer ze mijn lichaam zouden vinden, zou het in ieder geval niet in de buurt van de Lentagon zijn. Het laatste wat ik kon doen was afstand scheppen.

Ik vervloekte mezelf voor deze stomme impulsieve actie, maar nadat mijn talent uiteindelijk faalde om het water te verwarmen, hield ook mijn woede me niet warm genoeg om de volledige afstand te kunnen zwemmen. Al te vlug merkte ik hoe de kracht uit mijn slagen verdween en hoe traag mijn gedachtestroom werd. Ik ging het niet redden, dat was wel duidelijk.

Dit is het dan...

* * *

Ik voelde een gruwelijke pijn in mijn longen. Ik haalde gierend adem en begon te hoesten. Mijn longen voelden aan alsof ze voor de helft gevuld waren met water. *Lucht!* Ik had lucht nodig, en ik kon niet ademen!

‘Rustig,’ zei een onbekende stem. ‘Als je rustig blijft, heb je meer lucht. Je hebt koorts en een flinke longontsteking, dus hou je in vredesnaam kalm, Sirka. Hyperventileren helpt niet.’

Ik draaide me naar de stem toe en ontdekte een man met donkerblond krullend haar. Ik was omwikkeld met dekens en ik lag op een bed. Waar was ik? ‘Wie ben je?’ bracht ik uit, voordat ik weer begon te hoesten. Een minuut lang vervaagde de wereld in de strijd om wat zuurstof.

De onbekende man kwam bij me op bed zitten. Er gloeide levensenergie om zijn handen, waardoor ik wist dat hij een genezer moest zijn. Toen hij me aanraakte, kon ik de diepte van zijn gave voelen. Hij was niet zo getalenteerd als mijn broertje en ik, maar zijn potentieel was groot. Het voelde erg goed. Mijn ademhaling vertraagde naar een normaler niveau.

‘Mijn naam is Aidan,’ zei de man. ‘Ik ben een vriend van je broer.’

Niet goed, niet goed! Ik hoorde de alarmbellen in mijn geest bijna letterlijk rinkelen. Mijn ademhaling stokte weer, waardoor ik begon te hoesten. ‘Hoe heb je me gevonden?’

‘Seamon belde me op en ik was in de buurt.’

Zelfs in mijn doodzieke staat kon ik zien dat zijn glimlach zijn ogen niet bereikte.

‘Ik heb je uit het water getrokken.’

Ik herinnerde me de blik van herkenning in Seamons ogen voordat de poort zich sloot en hoe hij had geschreeuwd om zijn recht om een telefoontje te plegen. Seamon had de autoriteiten niet verteld waar ik was, maar een van zijn vrienden wel. ‘Jonge Radicalen?’ hijgde ik.

Aidan knikte. Hij legde zijn hand op de mijne en gaf me meer van zijn genezende energie. Ik voelde me met de seconde beter.

‘Ik zal je intelligentie niet beledigen door te doen alsof je niet snapt hoe de zaken er op dit moment voor staan. Je bent doodziek, Sirka Lentan, en ik ben de enige die tussen jou en de gevangenis of de dood staat. Waarschijnlijk allebei. Ik stel je nu een belangrijke vraag: waarom heb je de Lentagon niet aan de overheid gegeven?’

Praten deed pijn, maar ik wist toch een antwoord uit te brengen. ‘Corrupt. Verdienen het niet.’

‘Dat is prettig om te horen. Ik ben het daar volledig mee eens. Ben je een van ons?’ vroeg Aidan. Nu bereikte zijn glimlach wel zijn blauwe ogen. Hij leek er een stuk vriendelijker door. Hij was ongetwijfeld een hele goede dokter voor zijn patiënten. Jammer dat hij ook een Jonge Radicaal was.

‘Nee,’ zei ik eerlijk. Misschien had ik moeten liegen, maar ik kon in mijn koortsige wanhoop niets dan de waarheid over mijn lippen krijgen. ‘Niemand zou de Lentagon mogen hebben. Jullie ook niet. Te gevaarlijk.’

‘Dat is jammer, Sirka. Dit gaat dan een stuk minder plezierig worden.’ De warmte van zijn helende energie verdween abrupt. ‘Wat heb je met de Lentagon gedaan? Ligt hij in het meer? Ergens op de oever? In de stad misschien?’

Ik richtte me op in de dekens. Dit keer stikte ik niet meteen in mijn eigen slijm. Ik zette me schrap voor wat er komen ging. ‘Dat ga ik je niet vertellen.’

‘Ik vraag het je nog één keer vriendelijk. Waar is de Lentagon?’

Ik keek hem alleen maar aan en zei niets.

Hij schudde zijn hoofd. ‘In je huidige staat ben je niet tegen me opgewassen en toch weiger je om te praten?’

‘Ik sterf liever,’ zei ik. Ik meende het. Aidan mocht dan mijn leven gered hebben, maar de leden van de organisatie waar hij bij aangesloten was, legden bommen bij regeringsgebouwen. Ik

wilde niet dat zij de Lentagon kregen en weer iemand als mijn broertje zouden ronselen om te dienen als magische tijdbom met de energieversterker in handen. Het moest eindigen, hier en nu.

Aidans blauwe ogen werden hard. Ik kon zien hoe de energie om zijn handen verduisterde. Zijn energie werd roder en donkerder totdat er geen enkele twijfel over was dat zijn manipulaties nu destructief zouden zijn in plaats van helend. Vuur. Alles verterend en zo heet.

Ik voelde wat hij aan het doen was, maar met mijn zieke lichaam was ik niet in staat om afstand tussen ons te scheppen en me uit zijn greep te wurmen. Opeens vatten mijn dekens vlam. Ik vloekte en poogde weg te komen, maar ik raakte verstrikt. Tot overmaat van ramp merkte ik dat Aidan tevens een schild had opgeworpen rond het bed, waardoor hij me opsloot met de vlammen.

‘Stop, Aidan!’ gilde ik.

‘Ik laat je hier niet uit totdat je het me vertelt,’ zei Aidan tamelijk onaangedaan. Er speelde een klein glimlachje om zijn lippen.

Terwijl ik de vlammen probeerde uit te schoppen vielen mijn voeten als eerste ten prooi aan het vuur. De pijn was verschrikkelijk. Ik raakte zo in paniek dat ik zelfs vergat te hoesten – alles wat ik wilde was het vuur doven, weggkomen, wat dan ook.

En toen namen de adrenaline en mijn training als poortmedewerker het van me over. Een seconde lang kon ik weer helder nadenken. Ik was verdorie een van de grootste talenten op het westelijk continent; dit zou me toch niet mogen overkomen? Met dat besef kwam ook het gevoel van mijn eigen potentieel weer terug. Ik concentreerde me en sloeg met een ruwe manipulatie van lucht en water genadeloos op zijn schild in.

Het brokkelde af en verpulverde. Ik trapte de dekens weg en rolde van het bed af, tegen Aidan aan. Ik stond niet meer in de brand – er waren alleen nog brandwonden en blaren op mijn voeten en kuiten.

‘Rotzak!’ siste ik. Ik duwde hem met het gewicht van gemanipuleerde lucht tegen de grond. ‘Dank je wel dat je me uit het meer gehaald hebt, maar ga niet bij mij de terrorist spelen.’

Aidans ogen werden zo groot als schoteltjes terwijl ze zich focusten op de feloranje gloed achter me.

Oh Goden, ik was aan het manipuleren met zuurstof terwijl er een brand woedde! Ik zag de reflectie van de vlammen in zijn ogen en rolde razendsnel van hem af, terwijl ik mezelf met een paniekerige watermanipulatie probeerde te beschermen tegen de geluidloze explosie van vuur.

Ik klauterde overeind, wiebelde een moment op mijn pijnlijke voeten... en toen rende ik blindelings het huis uit, de tuin in.

Tegen de tijd dat ik zo in hoesten uitbarstte dat ik niet meer verder kon, stond ik al in het veld achter het vrijstaande huis. Toen pas realiseerde ik me dat ik iets had kunnen doen om de

vlammen te doven, in plaats van hard weg te rennen. Ik draaide me om. Gele vlammen likten aan de gordijnen van de woonkamer...

Waarschijnlijk ook aan Aidan.

Zou hij nog leven? Op het moment dat alles explodeerde, had ik veilig weg kunnen rollen, maar hij had vastgezet onder mijn luchtmanipulatie; diezelfde luchtmanipulatie die ervoor gezorgd had dat de vlammen gevoed werden met extra zuurstof waardoor de boel explodeerde. Oh goden. Ik had hem moeten redden. Misschien kon ik hem nog steeds redden! Ik zette mezelf in beweging, de pijnlijke steken van de blaren negerend en rende terug.

Halverwege het veld kwam ik tot stilstand. Een nare gedachte drong zich aan me op. Hij was waarschijnlijk de enige persoon ter wereld – naast mijn broertje – die wist dat de Lentagon zich in de nabijheid van het Mentornameer bevond. Ik voelde me koud worden van binnen. Ik deed niets.

Tegen de tijd dat de hulpdiensten arriveerden, was het al veel te laat voor Aidan. Ze namen mij mee in de ambulance terwijl ik hoestte en snikte dat het een ongeluk was, dat er een vuurexplosie was, dat ik de enige was die weg had kunnen komen... Ze geloofden me. Ik moest er alleen voor zorgen dat ik weg was uit het ziekenhuis tegen de tijd dat iemand zich zou realiseren wie ik was en hoe ik verbonden was met de gebeurtenissen in Parsia.

Parsia. Starend naar de groen-gele lichten van de ambulance nam ik mijn beslissing. Seamon en ik waren de enigen ter wereld die wisten waar de Lentagon was, en Seamon was in de boeien geslagen voor de diefstal van de Lentagon. Hij zou ongetwijfeld de gevangenis in gaan, maar hij zou de veiligheidsdienst en de overheid niet vertellen waar de kristallen bol zich bevond en zijn Radicale vriendjes waren buiten bereik. Voorlopig zou hij helemaal niemand iets kunnen vertellen.

Om er zeker van te zijn dat de Lentagon nooit in verkeerde handen terecht zou komen, zou ik hem beschermen met mijn leven, net zoals ik vandaag had gedaan. *Eerst is het tijd om een tijdje te verdwijnen, maar als het nodig is, ga ik er bovenop zitten.*

Seamon had de kristallen energieversterker ons geboorterecht genoemd, maar het was geen recht. Het was een plicht. En ik zou hem vervullen, zo lang als het nodig was.

Misschien zou ik zo nog iets van onze familie kunnen redden.

